

at faae en god Ende derpaa. Det var ikke det Hovedsagelige for Ministeriet at faae bevilget Penge af Rigsdagen i dette Diemed, men Hovedsagen var at høre, om Rigsdagen eller Folkethinget vilde bevilge Noget eller ikke. Hovedsagen for Ministeriet var jo heller ikke Kommission eller ikke Kommission, thi det har jo netop senere benyttet det Middel, Kommission, men Hovedsagen paa dette Punkt maatte være, om Folkethinget maatte udøve en passende Indflydelse paa denne Kommissions Sammensætning og det Kommissionsforums Indhold, som Kommissionen skulde leve paa. Ministeriet har selv villet lave Kommissionen, og det har ogsaa, uafhængig af vor Opfattelse af denne Sag, villet lave Kommissionsforret, hvorfør jeg ønsker det ærede Ministerium til Lykke med det Arbejde, der kan komme ud af denne Sag paa dette Kommissionsforum. Jeg tror nok, at St. Croix vil blive liggende i det samme Uføre med Hensyn til Møderlandet som den hidtil har ligget i, selv efter denne Expedition fra Ministeriets Side. Ministeriet fik altsaa hurtig Ende paa Sagen, det var jo Nummer Et. Det fik Ende paa Sagen — „det kan jo gjøre Alt, hvad det vil, uden Møje,“ som der staar i Balles Lærebog om den høiere Magt —, thi Dagen efter vare de Penge flydende, som Ministeriet nogen Tid forud havde søgt og forhandlet med os om. Altsaa, Ministeriet forlanger en Bevilling af Folkethinget, af Rigsdagen; den negtes, det gjør ikke Noget, thi bare et Telegram over Atlanterhavet, saa følger der med en halv Million Kroner. Jeg nævner dette her, ikke for at faae en indgaaende Behandling deraf, men kun fordi det skal nævnes som et Karaktertræk i det ærede Ministeriums Fysiognomi. Derefter kom, som sagt, en Kommission; naturligvis indrømmer jeg, at det hastede med at faae en Kommission derover. Jeg vilde kun have ønsket, at baade Pengene og Kommissionen kunde være sendte derover med Rigsdagens Billigelse. Jeg gjentager, at med Billighed og med, efter hvad mit Skjøn er, fornøden Agt paa, hvad Folkethinget har Ret til at forlange af Indflydelse, vilde det have kunnet ske den Gang, som jeg da udtrykte mig, i Løbet blot af nogle Dage, men det synes at være et Særkende for vor indre Politik, at man skal se at have Konflikt, selv om man kan undgaa den. Jeg veed i alt Fald, at jeg har været i den Stilling lige over for dette Spørgsmaal, at jeg ikke har søgt Konflikten. Der er imidlertid gjort et stort Nummer ud af denne Sag for Enkeltets Bedkommende; det er blevet anset for en meget vigtig Sag, men det er kun en lille Sag mod den store, som sidder paa Ministeriets politiske Samvittighed. At et Ministerium kunde gjøre dette i December Maaned, som har begaaet den 12te April 1877, det havde jeg aldrig været i Tvivl om, thi det er kun en lille fjern Slægtning deraf — det staar ganske vist i Slægtforhold, men kun i et ganske underordnet med det hele

store Spørgsmaal —, og der komme vi da til det Spørgsmaal, hvordan staar Ministeriet? Svikket Fysiognomi har det Ministerium, vi nu have, med Hensyn til Landets indre Politik? Det staar paa Provisoriet af 12te April 1877, ikke faktisk, men det er Betegnelsen for Ministeriets Fysiognomi. Det betyder — og vi have faaet en lille Grunding, ved hvad der er sket i December Maaned om, at Ministeriets Opfattelse er den gamle — at, kan Regjeringen ikke faae Penge af Rigsdagen efter Grundlovens Forskrifter, saa kan det hjælpe sig foruden, og det betyder altsaa den konstitutionelle Sandhed, vi have levet paa siden 1849. Det er ikke blot fastsat i Grundlovens Ord, og hævdet i dens Forstaelse og billiget af alle Partier lige fra 1849 (Dinesen: 1853), at den konstitutionelle Sandhed, trods Indsigelsen fra det ærede Medlem for Frederiksborg, er hævdet. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgfreds kan jo faae Ordet efter mig og reise sig for at forsvare sit Ministerium. Jeg gaar ikke i Rette med dette Ministerium i Anledning af dets Fødsel; det Virvar, der var til Stede i Rigsdagen, berettigede en saadan Udgang. De Herrer vide, at det har jeg ment før, og jeg mener det endnu. Jeg gaar ikke her i Rette med det høje Ministerium, selv om det staar imod Folkethinget, saalænge det bliver indenfor Forsatningens anerkjendte Grændser; man kan føre en loyal Kamp med sine Modstandere indenfor den Kreds, som Loven foreskriver. Det er først med den 12te April 1877, at jeg møder Ministeriet paa en anden Maade som Modstander. „Da slog man en Kæmpe i Forsatningen“, siger et af Ministeriets ivrigste Organer. „Da“, siger et andet Organ, som staar Ministeriet meget nær, „veg Retten for Magten, og denne Stilling hævde vi, indtil Magten slaber en ny Net.“ Dette Skridt motiveredes derved, at Vælgene ikke kunde dømmes i deres egen Sag, det vil sige, at danske Mænd ikke kunde dømmes i deres egen Sag. Jeg skal ikke gjøre en videre Anvendelse af dette, men jeg siger, som jeg tænker, og som jeg har sagt baade mundtlig og skriftlig den Gang. Hvor kan et Ministerium vove at udtale denne Sætning, en Sætning, paa hvis Modsetning, om jeg saa maa udtrykke mig, netop vort nationale Haab hviler? Hvad vil blive Følgen af, at vi have en Regjering i Danmark, der indadtil lydelig udtaler en saadan Sætning, som, anvendt paa større Spørgsmaal vedkommende vort Land, maatte føre til den sorgeligste Skuffelse og Udmiggelse. Den anden Sætning, at Retten er vejen for Magten, indtil der af Magten udgaaer en ny Net, er udtalt af Regjeringens nærmeste Forsvarer. (Vil Le: Svem?) Det ærede Medlem har ikke Lov til at afbryde mig. Jeg siger, at denne Sætning gif billiget omkring i Landet. Men hvad er det andet end det samme Princip, hvorfør al Ret omkring i hele Verden viger under vore nuværende Forhold. Hvor kan en Regjering, om hvilken de Aller-